

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

UYKUSUZ

21 EKİM ÇARŞAMBA
SAYI: 2020/41 No:684
5 TL.
K.K.T.C. FİYATI: 6 TL.

ISSN 1307-7619

Tazminatlarını 8 yıldır alamadıkları için yürüyüş başlatan Somalı maden işçileri, Jandarma tarafından gözaltına alındı. 7 saat boyunca ifade veren 31 madenci daha sonra serbest bırakıldı.

CEM GÜVENTÜRK

GALİBA...

...UMURSAMAYI...

...BIRAKINCA...

...DÜNYAN DAHA
EĞLENCİLİ BİR YERE
DÖNÜŞÜYOR.

KALICI İYİLİĞİ ARAMANIN
NEŞİ KÖTÜ DİYE
DÜŞÜNÜYORDUM...

...MEĞER GEÇİCİ
İNSANLARIN
İÇİNDE ARAMA
KİSMİ KÖTÜMÜŞ.

ELİMİN ALTINDA OLAN
VE NASIL OLSA
ONLARA SAHİBİM
DEDİĞİM
ŞEYLERİN...

ARTIK OLMADIKLARINDA
EKSİKLİKLERİYLE
DOLUP TAŞIYORUM

OLDUĞUM KİŞİLER
ARASINDA EN AZ
TANIDIĞIM VERSİYONUMU
SEVDİN...

VALLA BUNUNLA
BENİM İÇİN DE BAYA
SÜRPRİZLİ GEŞİCEK!

BİR ŞEYLER

HAYATINA MUHAKKAK
DOKUNUYOR...

...AMA ŞOK AZI HAYATININ
BİR PARÇASI OLUYOR.

İnsan form ve düşüncesinden çok çok
uzağım. Yürüyen, konuşan, nefes
alan ciğerli ve tavuklu bir yaş kedi
mamasıyım. Vücudumda kemik ya
da kas kalmadı yorgunluktan ve
üzüntüden, vicık vicık bir şey oldu
içim, beni bir arada tutan yegane
şey bedenim görüntüsündeki bu
konserve kutudur. Üzerime sağlıklı
ve küstah bakışlı bir kedi fotoğrafı
yapıştırın, altına "en iyi dostunuzu

şımartın" yazın, raflara dizin ve de en tenha, en
kalitesiz marketlerde satışa çıkartın. Kimseyi şımartacak halde
değilim, belki kuru ekmeğe bile bağırarak koşan sokak kedisini
biraz heyecanlandırabilirim.

Ben hep böyle değildim, daha dün pastaların üzerine dikilen
maytap gibiydim. Önce evde neşe saçtım, sonra durumamadım
neşe saçmaya taksiyle arkadaşımın evine gittim. Buzdolabında
bira bulundurmaya sevdiği için karşılıklı olarak yüz - yüz elliye
yakın bira içtik. Oldukça fazla birasını içtim, biralardan birini
ayağımla haliya devirdim, yerdeki birayı panikle alıp mutfağa
taşımaya çalışırken yerleri de bira
yaptım. Evi çok iyi bilmediğim ve
arkadaşımın moralini çok bozmak
istemediğim için kendisine durumu haber
vermedim, eve gelen tantuninin içinden
çıkan kolonyalı mendille bütün evi
temizledim. Sanırım üzülmelerim orada
başladı. Çünkü o kolonyalı mendilin
temizlik için yeterli olmayacağını
biliyordum, kendime yalan söyledim,
arkadaşımdan ise kritik bazı gerçekleri
sakladım. Bunlar insan ruhunu yorar,
vicdanının boynunda zincir olur. Bu
olaylardan on beş dakika sonra da
çocuğun evindeki çalışmayan dev ses sistemini "ben bunu
yaparım" iddiasıyla kutusuz poşetsiz kucaklayıp evden ayrıldım.
Sokağa çıktığımda hemen taksi bulamadığım için bir süre alkollü
ve ses sistemli bir şekilde aşağı yukarı dolaştım. Oldukça fazla
yoruldum.

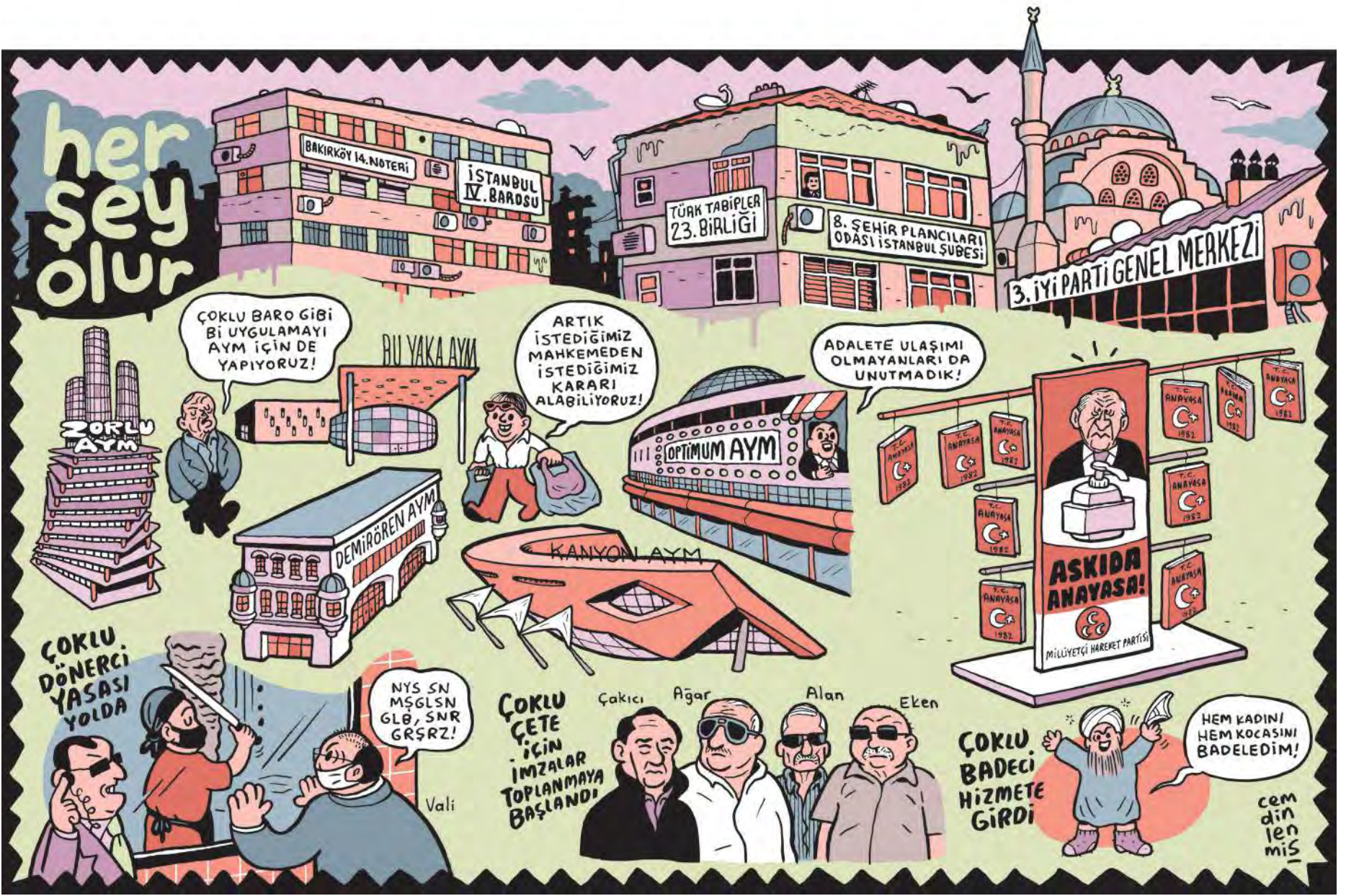

Eve geldiğimde yatarım dedim ama ses sistemi "ben bozuğum,
beni tamir etmek istemez misin tatlı çocuk?" diye kanıma girdi.
"Seni yapamam, internette forum sitelerinde gezemeyecek, tamir
videoları izleyemeyecek kadar yorgunum, üstelik çocuk sahibi
olduğum için yarın sabahın yedisinde kalkacağım, beni affet,
beni azad et, bırak yatayım güzel ses sistemi" diye yalvardım
ama dinlemedim.

Buzdolabında iki bira
daha buldum, sabahın
skandal saatlerine kadar
ses sistemini başka
sistemlerle eşleştirmeye
çalıştım. Sabah
uyandığında uyanmış
olmaktan ötürü büyük
bir üzüntü duyuyordum.

"Bugün çok abanmam, az yaşarım, yavaş nefes alırım, bir
şekilde bugünü atlattırım" diye düşündüm ama tam olarak
fikirlerimi yaşayamadım. Sabah çamaşır makinesi servisiyle
kavga ettim, öğlen motosikletle bir yerlere gitmek durumunda
kaldım, akşam motosikletle evime dönmeye çalışırken polis
çeviresine girdim. Kaskım var ehliyetim var, temiz yüzlüyüm,
bunu atlatacağım derken "sigortan yok, muayenen yok"
suçlamasıyla karşılaştım. Onlar yok ama güneşi bile ısıtacak bir
gülümsemem var. Buna ne dersiniz? "Telefondan falan sigorta
yaptırırsan ceza yazıp gönderirim, yoksa motoru bağlayacağız,
çektireceğiz, bir yerlerde bir otoparka kilitleyeceğiz. Bu arada
gülümsemeniz gerçekten çok hoş" dediler. Sigorta yapamadım
ve eve kafamda kaskımla yürüdüm. Tam "düşün altında biraz
hıçkırarak ağlarım, sonra giderim yatakta ağlarım, iyi gelir"
diye düşünürken motosikletime el koyan polis abi aradı. "Cezanı
almayı unutmuşsun sincap, ben burada bir kebabçı var seni orada
bekliyorum, çabuk gel cezayı al yoksa cezayı faizle ödersin, daha
da acınacak hale düşersen" dedi. Cezamı almaya yürürken daha
da yoruldum. Sanırım orada kedi mamasına dönuştüm.

akıl Fikir Ofisi
Barış UYGUR

Fakir Hayduttan Korkmazmış!

Yıllar evvel yine bu köşede, "Fakir hayduttan korkmazmış" diye bir söz önermiştim. Bence çok şık, yerinde bir sözdü. Öyle

ya fakir hayduttan niye korksun, nesini çaldiracak. Ha illa bağlam istiyorsanız da, bağlamı çok büyük yeraltı zenginliklerine sahip ülkelerin istilacı devletlerin ve onları kontrol eden uluslararası şirketlerin hedefinde olduğunu, örneğin Ortadoğu'da petrol zengini devletlerin sömürüle sömürüle bir hâl olduğunu ama Ürdün gibi o bölgede her nasılsa petROLSÜZ gazsız ülkelerin kendi çabalarıyla ayakta kalmaya çalıştıklarını ve öyle işgalciden falan da pek korkmadıklarını ifade ediyordu. Yani zaten, Ürdün'ü işgal edeceksin de ne olacak hacı dayı? Hani Avrupa'da falan da bugün bir Liechtenstein olsun, San Marino olsun, Andorra olsun küçümen, meraklısına, hasarsız devletler var ya, biri iki oda bir salon, diğerinin fazladan terası var onları işgal etmek gibi bir iş.

E abi Avrupa bu, yok yüzyıl savaşı, yok on üç yıl savaşı, yok otuz yıl savaşı, yok yedi yıl savaşı, yok seksen yıl savaşı, yok dokuz yıl savaşı derken birbirlerini iyip durmuşlar. Hatta bir de 335 yıl savaşı var ama o tırt: Hollandalılarla İngilizler Manş denizinin oralarda bir takım takım adalar (bir takım takım adalar mı?) için savaşa tutuşmuş, üç yıl sonra savaş bitmiş bitmesine ama kerizler barış antlaşması imzalamayı unutmuşlar. Başka vesilelerle savaşıp savaşıp barışmışlar ama bu adalar için verdikleri savaş eklemeyi unuttukları için resmi olarak savaş sürmüş. En son artık hangi diplomat fark

etmiş bilmiyorum ama "Ulan 335 yıldır anlaşma imzalamayı unutmamışız," diye uyanıp tee 1986'da barış imzalamışlar da öyle bitmiş. Hayır bir de savaş 335 yıl sürmüş ama ölen yok, öyle savaşa can kurban. (Gerçi bu sefer de ölen olmuş olacak, neyse bırakalım dağınık kalsın.) Bunun gibi bir de Karadağ prensinin Japonya'ya açtığı savaş var ama o da nereden baksan tam kuntizlik. Sen kendi hâlinde bir Karadağ'sın, zaten donanman yok bir şeyin yok, Japonya uzakta nasılsa diye Ruslara yaranmak için sen kalk Japonya'ya savaş ilan et. E zaten ondan sonra da borcunu ödemeyen müşteri gibi tarih sahnesinden çekil, Japonya ne yapsın allasen? Neyse sonra bunlar 2006'da bağımsızlığını ilan edince Japonlarla barış antlaşması imzalamışlar da bitmiş o kolpa savaş.

Bu ciddi ve gayri ciddi savaşlar bir yana, daha yakından bildiğimiz dünya savaşları falan da var ama mâşallah San Marino'yu Andorra'yı, Liechtenstein'dı, kapı gibi duruyor. Bir de Monaco var. Her ne kadar ülke değil de dükkân gibi yönetseler, reklam olsun diye Grace Kelly'leri falan getirirler de o da bir ülke en nihayetinde. Ama bunlardan birinde petrol olsa, doğal gaz olsa, ya da zengin uranyum yatakları, patates tarlaları falan olsa, ben size söyleyeyim beş dakika duramazlardı ayakta. Gerçi şimdi bunlar zengin ülkeler, "fakir hayduttan korkmazmış" lafı bunlar için çok geçerli değil gibi ama yeraltı zenginliği olarak fakirler işte. Bir tek Monaco'nun denizi, bacasız sanayi ve kumarhanesi var, diğerleri ne iş yapıyor hiç bilmiyorum. İşte bir Liechtenstein dışçılık malzemeleri üretiyormuş diye anlattıydı Fırat Budacı, sorumlu yayıncılığa gönül verdiğimden dünya ticaret örgütünün istatistiklerine baktım sizin için (Budacı'ya güvenmediğimden değil, gözüm kapalı güvenirim kendisine. Zaten aç ağzını dediği zaman gözümü de yumuyorum adam dişimi deliyor neticede.) Gerçekten diş aletleri önemli bir yer tutuyor ona ek olarak da hilti

üretiyorlar. Hani şu dev matkaplar işte, Hilti markası bunlarınmış yani. Tam Budacı'nın kalemi ülke. Bizim ses mühendisi Metin Bozkurt da bunların çok ciddi ses teknolojileri ürettiklerini söylemişti ama ne yalan söyleyeyim ona dair bir emare göremedim. Ama allah bilir bilmemne mikrofonları için bilmemne çipi falan üreten bir firma vardır ses mühendislerinin bildiği ama dünya ticaret örgütünün iplemediği ya da o firma vergi kaçırmak için faturasız satıyordur malları Metin'e, bilemedim artık.

Ama başa dönersek şimdi allah için doğal zenginliği eksik yani hayduttan korkmasına gerek olmayan ülkeler bunlar. Daha da başa dönersek, Fakir hayduttan korkmazmış sözü bunlar için geçerli. E ama şimdi google'da arattım, sözden eser bile yok? Çok üzüldüm doğrusu, hiçbiriniz kullanmamışsınız. Tamam, öyle henüz atalık bir durumum yok, biliyorum ama şimdi allah için önerdiğim sözün "Papaz her gün pilav yemez," kadar da mı anlamı yok?

Tamam, "Papaz her gün pilav yemez," bir adamın sürekli aynı iş yaptırıldığında dile getirdiği isyanı sembolize ediyor ama papazın konuyla ne ilgisi var? Hiç. Sırf aliterasyon olsun diye orada durduğu besbelli. O dönemlerde basketbol icat edilmiş olsa "Pivot her gün pilav yemez" ya da ne bileyim "Mürebbiye her gün muhallebi yemez" veya "Şoför her gün suşi yemez," de olabilirmiş. Konunun ne papazlık, ne mürebbiyelik ne de Türkiye Şoförler ve Otomobilciler Federasyonu'yla zerre kadar ilgisi yok. Tıpkı pilav, muhallebi, ya da suşiyle bir ilgisi olmadığı gibi. Ha aklınıza yatmadıysa tamam kullanmayın sizin canınız sağolsun ama yatan varsa da kullansın bence, yayalım bu sözü yav.

Yüz Körü

“Mesela bir papağanın takdir görmesi için 3-5 basit kelimeyi tekrar edebiliyor olması yeterli. Büyük bir şaşkınlıkla “Hayvana bak konuşuyor” denir. Halbuki aynı sayıda kelimeyi tekrar eden -hele bir de papağanın gibi guatr bir sesi varsa- bir insan “Adam konuşmayı bilmiyor” gibi bir tepkiyle karşılaşır.”

Yine bir yüz körü ile karşı karşıyayım. 26 yıllık ömrüm dinleyicisinin sıkılıp sıkılmadığını kontrol etmeyenlerin anı ve çıkarımlarını dinlemekle geçti. Karşımdakinin anlatma şevki ve sosyal zekâ eksikliğinin birleşiminden oluşan o muhteşem harmoniyi bozmak için yaptığım memnuniyetsiz yüz ifadeleri, hiçbir rahatsızlık yaratmıyor. Anlatılanın takibi imkansızlaştıkça çıkardığım “Daha önce anlatmıştın”, “İlgimi çekmiyor”, “Bebek uyuyor sus” tarzı sesler de hiç var olmamışçasına etkisiz. Dünyanın en huysuz bebeğini bile eğlendirebilecek absürd surat ifadelerim, gösteri bitsin diye bastığım bütün tuşlar (takip ettiğimi düşündürecek bir soru, katıldığımı belirtmek için son cümle tekrarı, katılmadığımı belirtip rakibin sistemini bozmak için salladığım kafalar, kifayetsiz kelimelerden daha etkili olur umuduyla alkış yaptığım eller) anlatmaya karar verdikleri paragrafların firesiz bitmesini engelleyemiyor.

“İşte insanla papağan arasındaki temel fark bu, beklenti. Atasözünde dediği gibi, ne beklersen onu biçersin.”

Keyifli Metin Akpınar suratımdan, sinirli Zeki Alasya suratına geçiyorum, “Hayır, öyle bir atasözü yok.”

“Türk eğitim sisteminde de böyle. Sen çocuklara en başında “Papağan olsanız yeter” hissini veriyorsun. Sonrasında çocuğun insan potansiyeli varsa bile kendini zorlamaya hevesi kalmıyor. Öğretmenin söylediğini tekrar etse yetiyor. Öğretmen de müfredatın papağanı zaten.”

Genelde tek çocuklar, güzel kadınlar ve sporcu erkeklerde denk geldiğim bir problem. Yıllarca girdikleri her ortamda ilgiyi üstlerinde başarıyla taşıdıklarından olsa gerek, seyircinin ilgisini kontrol etmeye ihtiyaç duymuyorlar.

“Ha ama diyeceksin ki, çok iyi yerlere gelen papağanlar da var.”

Ömrüm boyunca asla demeyeceğim bir cümle.

“Var tabi ama sistemin işleyip işlemediğini en tepedeki renkli tüylülere, yüksek kelime kapasitelilere bakarak değil, en altlarda sürünen, ilgisizlikten ölenlere bakarak anlayabilirsin.”

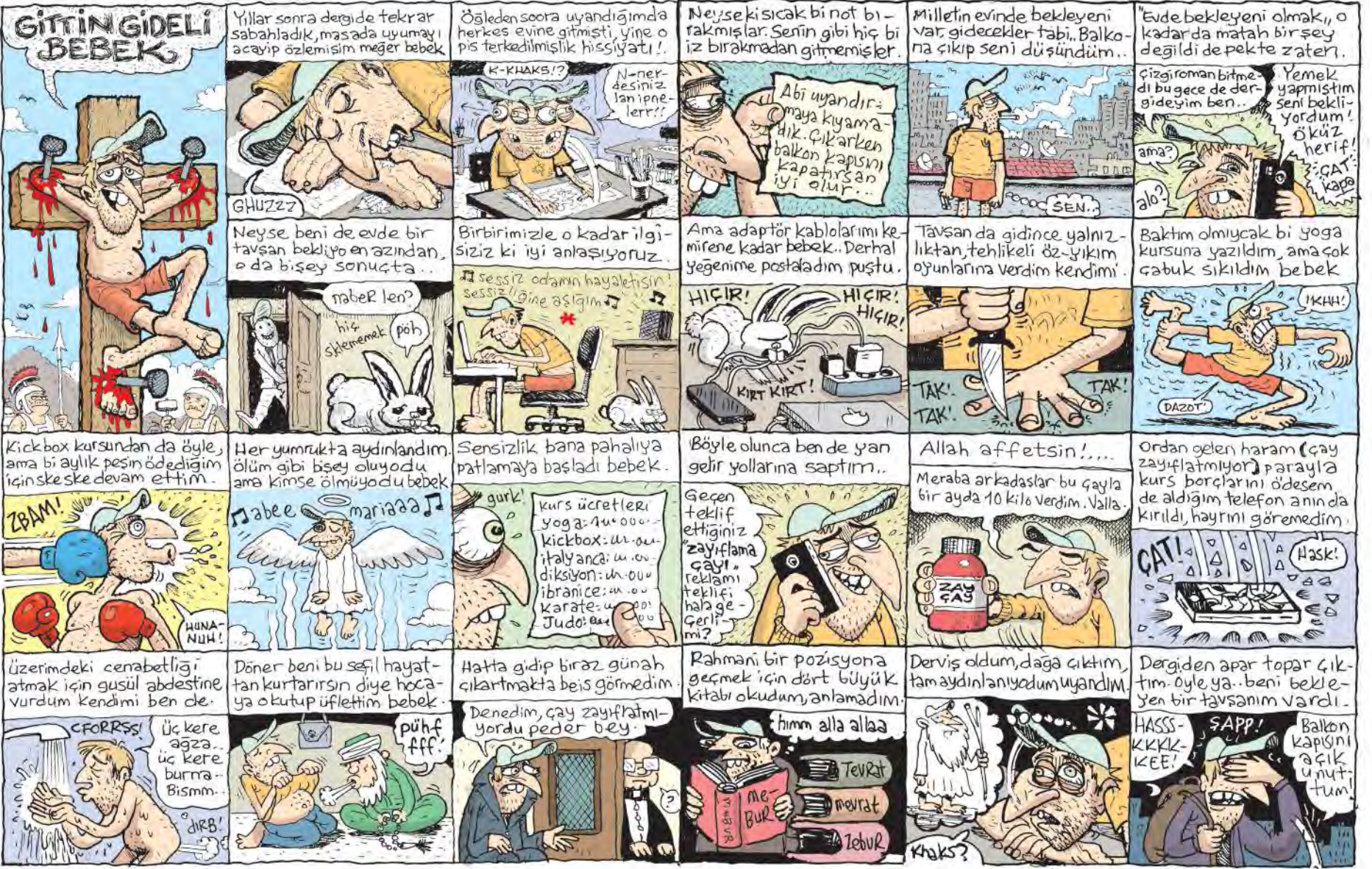
“Papağan örneği güzelmış, anladım ne demek istediğini.” Bu durumda bu hikaye anlatıcılarına “Yüz Körü” demek bir tespitten çok temenni, çözülemeyen bir muammayı bir hastalığa bağlama refleksi oluyor. Prosopagnosia (yüz körlüğü) aslında insanların yüzünü hatırlayamama durumuna deniyor ama dünyanın en yanlış vurgularıyla, gereksiz ve doğru hatırlanamayan detaylarla (Örnek: “Pazar günü müydü—yok yok salıydı o gün işten erken çıkmıştım”), vurucu cümleler gelmeden önce dişlerin arasından fırlayan gülüşlerle sürpriz sonlarını kendi elleriyle mahvettikleri bu hikayeleri anlatanlar, esas yüz körleri değil midir?

“Neyse beni ilgilendirmiyor eğitim sisteminiz, sadece dışarıdan bir göz olsun istedim.”

Basit düşündüm, son çare olarak bir avuç çekirdek uzattım susmak bilmeyen dostuma ve işe yaradı.

“Paşa paşa paşa, en büyük Cimbom, öptüm, Allah Allah,”

* Başınız sağ olsun Sığırcık Kuşları... Yazarınız Bekir Coşkun, sonuncu köye göçtü... Uğurlar olsun yazar....

* Boliviya'da Morales'in (ve MAS'ın) adayı Luis Arce, rakiplerine yüzde

yirmiden fazla fark atarak, ezici bir üstünlük ve yüzde 52 oyla ilk turda seçimleri kazandı. Amerikancı faşist cuntanın darbe bahanesi "Morales'in seçimlerde hile yaptığı" yolundaydı. Cuntanın onca baskısına rağmen MAS oylarını neredeyse yüzde on daha çoğalttı. Boliviya halkı, canı ve kanyla vatanını, demokrasiyi ve Morales'in devrimlerini savundu. Bunca bedel ödeyerek alçak cuntacılar karşı ilk büyük zaferlerini kazandılar. "Şanslarına küssünler" denen Kızılderili Ulusunun kahraman çocukları, dayatılmış kaderlerine boyun eğmediler, gezegene insanlık ve devrimcilik dersi verdiler. Şu anda binlerce MAS üyesi tutsak. Onlarcasının katilleri ve faşist cuntanın birlikleri halen sokaklarda. Ama Boliviya halkı kazandı ve kazanacak. Che'nin dağları, yine özgür olacak. Yaşasın sosyalist, antiemperyalist bağımsızlık ve yaşamasın liberal barbarlık!

* Başbakanı yok etmeğe teşebbüs, epey ağır bir suçken; 'Başbakanlığı' tümünden, kurum olarak ortadan kaldırmak nasıl mümkün olabildi böyle yani?

* Birleşmiş Milletler tam neyin peşinde hakikaten? Ne işe yarar? Neye karşı birleşmiş bu milletler? Hangi savaşı durdurmuş bugüne kadar, hangi barışı hızlandırmış, bin yıllık emperyalist haçlı seferine hangi sesi çıkarabilmiş? Burjuva demokrasisinin sosyal kulübü değil sadece, elbette daha fazlası: Daimi üyelerin Lordlar Kamarası. Gürbüz batıların illegal hakimiyet ofisi. "Daimi üye" nedir? Hani birleştirdi milletler? Sen ilelebet milletsin de, ben mevsimlik ırk mıyım? Sen seçilmişsin de birader, ben atandım mı? Böyle donuk, sağcı, pasif mi kalacak yoksa zamanın evrimine uyup dinamik bir Dünya Parlementosu'na dönüşebilecek mi şu 'sözde' Birleşmiş Milletler?!

* "Biraz da sen otur, dinlen" demeyip, "HAZIR AYAKTAYKEN" diye yeni işler buyuran tek kavim biz miyiz acaba?

* On yaşımıdayken Kayseri'de, lojmanlarda oturuyorduk, apartmanda isimleri "Noktanur" ve "Pınarkuş" olan iki kız vardı. Sit-com tipleri gibi isimler valla, okurlarsa selam olsun...

* Peki zeybek oyunlarındaki yere diz vurmaların, bağbozumu şenliklerinden gelmesi? O şekil üzüm eziyor Ephesus'un hey gidi Efe'si! Tahminen ilk üzüm ezme işlemleri temiz tabanla, efendi efendi yapılırken, saatler geçtikçe ilk tadımlık şaraplar ortaya çıkmış ve tatmalara doyamayan bağbozumcu kardeşler, mesailerine oradan oraya atlama, ani diz vurup ezme, hop bi de ordan geri zıplayarak biraz daha ezme gibi şekiller katmış ve bu işlevsel vücut dili, müziklenip iyiden iyiye coşkulanarak folklorik öge olmuştur. Hatta ve hatta "İçtin içtin, oldun zeybek!" hitabı, burdan geliyor olabilir. İhtimallerden başka neyimiz var ki?

* Şahane bir çiftle tanıştım, "27 yaşına kadar hiç konuşmadım" dedi kadın, "Şimdi de susmuyo!" diye fısıldadı adam...

* İnsan, sorunlu birey. Hayat, sosyal deney. Aşk, bir kırık ney...

* birinci eski: aşktan geriye yine aşk kalır / bir gülüş çınlar ve acı kalır / yelkovanda yoğun akrep zehri / kaçınıcı terkedişim bu şehri / kalbim işgal altındadır... Kayıp rüyaların izini sürersin / bir deli sevmenin gizini sürersin / yalnızlık kaçar senden / yıldırım geçer bedenden / kalbim işgal altındadır...

ÖZER AYDOĞAN

"kendimi
durduracağım
değilim"

Fırat Budacı

20'lik sırasıyla gittikçe küçülen şişelerimizi tüketirken oldukça coşkuluyduk. Gıybetin, kendi kendi yiyeceklerin ardından, Nejat İşler, Mehmet Şef ve Necati Akpınar'ın kahramanları olduğu "Fingerless" isimli bir çizgi öykü yapmaya karar vermiş, üstelik bu fikre inanarak geceye benim evimde devam etme kararı almıştık. Sarhoş bekar erkekler, başta sucuk olmak üzere buzdolabında bulunan yiyeceklerden kreatif yemekler üretmeyi severler. Ev sahibi olarak evime gelen misafirleri doyurmak benim için mutluluk verici bir ritüeldir. Bu arzu evi bok etmenin de başlangıcıdır aslında. Sucuk, yeşil biber (sapları dahil) ve domates rendesinden oluşan yemeğimin yanına, övülmeye müsait Hatay kırma yeşil zeytin ilave ederek rakı içmeye devam ettik. Rastgele açılan ederecek kanallarındaki şarkıcıları gömdükten sonra, Youtube'u açarak kendi tercihlerimize ve elbette finalde Ahmet Kaya'ya

PROJE GECESİ

Cihan ve Furkan'la çok içmiş olmanın gecenin sonunda daha çok içmek gibi bir yazgısı var. Bazı insanlar için gecenin başında mantık çerçevesinde söylenen şişe hacmi asla doğru ölçü değildir. Alkol, kapağı açıldıkça her seferinde bir küçük boyuyla çoğalan bir matruşka gibi tüm geceye yayılır. 70'lik, 35'lik

kadar ilerledik. Ben böyle gecelerde, en çok Ahmet Kaya'nın ceket şiddetindeki dev kareli gömleğiyle söylediği, "Bırkaç kıl keçi, bir torba çökülük ve tulum peynirine hasrettiler..." gibi sözleri olan şarkısını dinlemeyi seviyorum. "Ve soğuk, asman pulur, hıdır öz ve huni payni ve guci" gibi anlamını bilmediğim sözleri duydukça garip bir coşkuyla şarkıya eşlik etme ihtiyacı duyuyorum. Bana kalırsa ifade, anlamdan bağımsız sadece müzikal tonlamayla da verilebilir. Bu anlamda, "Ve sucuk, yeşil biber ve domates rendesi ve yeşil Hatay kırma"nın da bir şarkı gibi coşku verebileceğine, önemli olanın coşkuyu geçirebilmek olduğuna inanıyorum.

Cihan bir ara uyuduysa da şarkılar karşısında gittikçe artan coşkuyla dayanamayarak bize katıldı. 70'lik-35'lik-20'lik döngüsünde tekrar başa dönmüştük. Youtube geçmişim "Bach Cello Suite No. 2 in D minor"den "Mix İbo Show" a doğru hızla devrilirken, biz üç arkadaş, ertesi gün hatırladığında utanılacak bir mizah anlayışının kollarında debeleniyorduk. Akıl, alkol karşısında hızla geri çekiliyordu: Cihan, Turgut Özal'ın papağanı Cabbar'ın filmi çekmenin iyi bir fikir olduğunu iddia ederken;

Furkan, Bold Pilot'ın ekürisi Co Pilot hakkında çekilecek bir filmin, "hayatta ikinci planda kalmışlar"ın hikayesini anlatmak için mükemmel bir fırsat olduğunu söylüyordu. Arkadaşlarımın, insanlar değil de hayvanlar üzerinden proje üretmelerini "insanlıktan umudu kesme" gibi görece kaliteli bir platforma oturtmak isterdim, ama sanmıyorum. Fonda, "Rakıya meze şarkılar (30 dakika kesintisiz)" çalarken üretilecek hiç bir projenin insanlar aleminde de hayvanlar aleminde de geçerli olacağını düşünmüyorum.

Erkek erkeğe aynı evde sonlanan bir gece çok trajik görüntülere yol açabilir. Alkol almış erkekler, uyku ritüelinin gerektirdiği donanımlardan yoksun bir biçimde evin içine dağılırlar. Gündüz saatlerindeki kıyafetleriyle sızdıklarından uyuyor gibi değil de sadece yatay duruyor gibidirler. Çoğu örtü kullanmaz, çünkü sırtından önce böyle bir donanım için talepte bulunacak vakitleri olmamıştır. Şanslı olanlar, üçlü koltuğun dekoratif yastıklarından birini kullanarak uyuma eylemine biraz daha yakın bir görüntü sergileyebilirler. Tahminen sabaha karşı 4 civarı birbirine yakın aralıklarla sızma eylemini gerçekleştirdik. Ben ve Cihan salonda, Furkan diğer

odada bu korkunç gösteriye son verdik. Normalde insanların uyuması evin de uyuması anlamına gelir. Ama bu evde durum öyle değildi; ışıklar açık, televizyon açık, pencereler açık, cila niyetine bira aldıktan sonra dizle itilen buzdolabının kapağı açık, bardak alınan dolabın kapağı açık ve en önemlisi sızanların üstleri açık. Üşüyerek uyanığımı hatırlıyorum. Üstüme bir şeyler örtmek istiyorum. Beynim tedbir almam için beni uyarmaya çalışıyor, ama eyleme geçemediğimi görünce tekrar uyutuyor. Açık pencerelerden giren soğuk hava korunmasız bedenimi sarmaya başlıyor. Hava aydınlanmaya başlarken, "Üşütme" isimli kadim bir hastalık pencereden salona girerek tepeme dikiliyor. Cihan ve Furkan bedensel olarak daha güçlü bir görüntü verdiklerinden beni seçiyor. Üşütme, bir süre büzülmüş, zavallı bedenimi seyrettikten sonra, 2 parçaya bölünerek sızdığım üçlü koltuğa yayılıyor. "Tutulma" kısmı sırtımdan enseme doğru ilerlerken, "ağrı" kısmı patlamalı bir ishal oluşturmak üzere karnıma yerleşiyor. Sabah saat yedi civarı buza kesmiş bir dünyaya açılıyor gözlerim. Televizyonda Ahmet Kaya "Kum Gibi"yi söylerken, Üşütme beni tuvalete davet ediyor. Zorlu dakikaların ardından tuvaletten çıkıp önce Furkan'a sonra Cihan'a bakıyorum. Üşütme, onlarla hiç ilgilenmemiş görünüyor. Ne kadar şanslılar. Ben, tutuk kaslar ve karın ağrısıyla yeni bir güne başlarken, onlar muhtemelen sadece baş ağrısı yaşayacaklar. Ben, bir daha böyle içmemeye yeminler ederken, onlar kısa sürede yeni projelere hazır olacaklar. Hayırlısı.

FURKANÖZÇOBAN

Mustafa Satıcı

TEVEKKÜL SANDALYESİ

İlkokul sıra arkadaşım Eren, müdavimi olduğu kebabçıya oturmuş, bir yandan tabağındaki yarısı yenmiş çift lavaş dürümüyle oynuyor; bir yandan kaybettiğinin farkında ve ifadesiz gözlerle bana bakıyor. Aynı yıllar önce henüz on yaşında bir çocukken, ailesini düşünerek ideallerini terk edip çalışmaya başladığı ve kısa süre sonra yöneticilik pozisyonuna kadar yükseldiği

ihale canavarı inşaat şirketinin, çalışanların çocukları için düzenlediği "Minik Mühendisler Yarışıyor" adlı etkinlikte, projesini sunarken göz ucuyla babasına baktığı gibi: "Selamunaleyküm. Projemim adı, 'Tevekkül sandalyesi'. Başarıya ulaşmak istediğimiz konuda elimizden geleni yapıyoruz, sonra bu sandalyeye oturup bekliyoruz, kaderimizde varsa gerçekleşiyor, teşekkürler."

Eren'in evde ailesinden, okulda benden bir sır gibi saklayıp içten içe başarıya ulaşacağına inandığı projesi şirkette eğlence konusu olunca, babası etkinlik sonrası toplu yemeğe katılamayacaklarını bir bahaneyle genel müdürüne iletti, eve dönüş yolunda da tevekkül sandalyesiyle birlikte arka koltukta oturan oğluyla tek kelime konuşmamıştı. Bu olayın Eren'i derinden etkilediğini ve beslenme saatleri dışında pek konuşmayan, içine kapanık birine dönüşmesine sebep olduğunu hatırlıyorum. İlkokul bitip ayrı liselerde okumaya başladıktan sonra, yılda bir de olsa görüşmeyi sürdürdük. Sevgili tarafından terk edildiğini, üniversiteyi kazanmadığını, babasının arabasıyla kaza yaptığını, üniversiteyi ikinci ve üçüncü kez kazanmadığını bizzat yüzüme söylediğinde de teselli çabalarımla ilgilenmeyip, olayların derinine inmeden, sessizce oturduk. O zamanlar Eren'in neşesini yerine getirebilmenin tek yolu yine boğazından geçiyordu. Müdavimi olduğu kebabçıya gittik mi bir anda canlanır, etlerin pişirme tekniklerini ballandırarak anlatırken gözlerinin içi güler, önerdiği yemekler sevilince öz güveni yerine gelir, kambur vücudu dikleşirdi. Kebab, şu hayatta Eren'i, içinde fırtınalar koparan dertlerinden kısa süreliğine de olsa uzaklaştırabilen yegâne şeydi. Senelerce mutlu olmak için yedi, yedikçe mutlu oldu ve yirmi beşinci yaşına etli butlu, kırmızı yanaklı bir delikanlı olarak girdi. Artık gününün çoğunu bilgisayar başında geçiriyor, maddi kaygısı olmadığından dolayı gerçek dünyada olup bitenle pek ilgilenmiyordu. Babası da onun bu durumunu kabullenmiş, daha kötü yollara sapmadığı için şükretmeyi tercih etmişti.

Ömrünün sonuna dek bu şekilde, kimseye bir şey kanıtlamak zorunda olmadan, mutlu mesut yaşayabileceği fikrine iyiden iyiye alışan Eren'in hayatı, resmi olarak askerlik çağına geldiğini belgeleyen tebligatla tekrar hareketlendi. Hiçbir iş yapmamasına rağmen, gençliğinin baharında, en verimli çağında zaman kaybedeceğini düşünüyordu. Sonuçta insan çok isterse kendini birtakım meşguliyetleri olduğuna inandırabilir. Eren'in düzenli olarak katılmak zorunda olduğu online turnuvaları, kursiyeri olduğu ücretsiz online ahşap boyama kursu ve yöneticiliğini yaptığı iki tane Whatsapp grubu vardı. Tüm bunları bırakıp da askere gidemeydi, hemen harekete geçti. Harekete geçti dediğim, askeriyenin resmi internet sitesindeki minik puntolu yönetmeliği okumaya üşenip; "askeriz.biz" adında, açılış sayfasında askerliğe dair her bilginin bulunduğu (yanıp sönen Comic Sans karakterli harflerle) müjdelenen bir internet sitesine girdi ve ne yapabileceğini araştırmaya başladı. Üniversite okumadığından yüksek lisans opsiyonunu hemen elledi. Kalbi delik, ayak tabanı düz değildi. Eş cinsel olduğunu bir videoyla kanıtlayamazdı. Doğruluğu oldukça şüpheli askerlik muafiyet maddelerinin sonuna geldiğinde Eren, en verimli çağında askere gitmek zorunda kalacağı konusunda artık ikna olmuştu, ta ki yüzünde istemsiz bir gülümseme oluşmasına sebep olan kilo muafiyeti maddesini okuyana kadar. Askeriz.biz'e göre askerlik şubeye gitmesi gereken süreye kadar 8 kilo daha alırsa, kilo muafiyetinden yararlanabilecekti. Doğal olarak heyecanlandı. Düşünün. 25 Yaşındasınız ve hayatta karşınıza çıkan ilk ciddi engeli dürüm yiyerek aşabiliyorsunuz.

Eren uzun süre sonra hayatta gerçek ve işe yarar bir amacı olduğunu hissetmişti bir kere. Ailesinin tüm karşı çıkışlarına rağmen kararından dönmedi ve var gücüyle yemeye başladı. Başta işler hiç fena gitmiyordu. Tartıda alınan sonuçlar umut vericiydi. Hatta bir süre sonra annesi de alınan karara saygı duyup hazırladığı öğünlere daha fazla karbonhidrat koyarak, oğluna destek olmaya başladı. Ama gün geçtikçe aslında ne kadar zor bir işe kalkıştığının farkına vardı. Kilo almak yerine askere gidip filinta gibi geri döndüğü halini her gece kabuslarında görüyordu. Vücut dengesi bozulmuş, yemek yemek artık onun için bir işkenceye dönüşmüştü. Hafta içi arayıp müdavimi olduğu kebabçıda görüşmek istediğini söyledi. Durumunu anlattığında elim mahkum "hayırlısı olsun" dileklerini sundum. İki gün içinde şubeye gidip tartılacakmış, yiyebildiği kadar yemesi gerekiyormuş, bu durumda moral vermektan başka ne yapabildim?

Şimdi Eren, bir yandan tabağındaki yarısı yenmiş çift lavaş dürümüyle oynuyor; bir yandan kaybettiğinin farkında ve ifadesiz gözlerle bana bakıyor. İhtiyacı olan kiloyu alabildi mi, alıyorsa bile süreç nasıl ilerliyor, ikimiz de bilmeden sessizce oturuyoruz. Biraz önce tuvalete gitti. Çakurmadan "kaka mı?" diye sordum. Kakaymış. Bu hiç iyi olmadı. Garson gelip devam etmediğimiz yemek kalıntıları topluyor; itiraz etmiyoruz. Eren elinden geleni yaptı, sandalyesinde oturmuş bekliyor, kaderinde varsa...

Tribal Enfeksiyon CENGİZ ÜSTÜN

Merhaba.
Çocuk ne acayip bir şey. "Kim osurdur" diye soruyorsun, "ben osurdum" diyor. Hemen. Manyak galiba. "Hem de totomdan osurdum" diyor. En ufak bir saklama gereği, ne bileyim, bir böyle sıkılma yok. Direkt. Yalnız bu bir yandan da kötü de bir şey tabii. Çünkü "ben osurmadım" dediği zaman da, o zaman kesinlikle osurmamış demektir bu. Çünkü osursa zaten söylüyor. "Ben osurdum" diyor. Çekinmiyor ki zaten. Nasıl ki "ben osurdum" dediği zaman biz bu çocuğa inanıyorsak, "osurmadım" dediği zaman da inanmalıyız. Ha "osurdum" dediği zaman inanırsak, "osurmadım" dediği zaman da inanmazsak, o da olmaz. Tutarlı olmalıyız. Bu arada "tutarlı olmak" ile "elmali turta" aynı şey. Neyse, ne diyordum, o da kötü. "Osurmadım" dediği zaman osurmamıştır. O da kötü. Eğer ortamda üç kişi varsa, çocuk da dahil, ve o osurmamışsa, kim osurdu o zaman. Ben osurmadıysam kesin sen osurdun. Sen osurmadıysan kesin ben osurdum. Çok kötü bir şey. Halbuki çocuklarımızı her koşulda, "ben osurdum" demek üzere yetiştirmeliyiz diye düşünüyorum ben. O osursun ağabey, ben niye osuruyorum. O osursun çocuk o, ona bir şey olmaz. Hayret bir şey yani. Eğer biri osuracaksa o osursun ağabey, ben niye osuruyorum. Sen niye osuruyorsun. Çocuk osursun. Ha ben osuruyorum ama ben osurmak istemiyorum. Osuran kişi ben olmak istemiyorum, sen de olmak istemezsin osuran kişi, kimse olmak istemez osuran kişi, çocuk osursun banane. Hayret bir şey ya.

Bazen öyle salak şeyler yapıyorum ki, en az bir üç yıl daha yaşayayım istiyorum hemen sonra. Çünkü üç yıl geçince ben unutmuyorum. Yani tam unutmamam da artık pişmanlık yaşamıyorum. Pişmanlık ölmek istemiyorum. Üç yıl sonra öleyim öleceksem diyorum. Bu arada aradan üç yıl geçerken

yine salak bir şey yapıyorum, hop bir üç yıl daha giriyor. Hiç öyle bir üç yılı tamamlayabildiğim olmadı. Şöyle kafam rahat dolaşmadım. Hep bir pişmanlık, hep bir pişmanlık. Pişman öleceğim ya ben.

Öyle acayip bir şey ki, eğer belli bir yaştan sonra araba kullanmaya başladıysanız, asla tam bir araba kullanan olamıyorsunuz. Olmuyor yani. O bedende o göynek olmuyor, tam oturmuyor. Olmayan bir şeyler oluyor hep. Sen olsun diye uğraşıyorsun ama olmuyor. Olacağına dair içinde belki bir umut besliyorsun ama bence olmaz. Zorlamamak lazım. Bak bende olmuyor mesela. Ben olsun istiyorum ama olmuyor. Ümidi kesmek üzereyim ama tam da ümidi kesmek de istemiyorum. Çünkü ümit etmemek kötü bir şey. Niye ümit etmeyeyim. Edeceğim tabii ümit. Yaya ya yaya olmayana yol verirken şöyle bir başımı hafif eğip, sağ elimi de az uzatarak, "buyurun, yol sizin" i bir gün hakkıyla, civıtmadan, başım g.tüm ayrı oynamadan yapabileceğime dair içimdeki ümidi hep canlı tutmak istiyorum. Bir gün başaracağım biliyorum. Sadece bir gün bile başarsam yeter. Sonrakilerde yine başaramayayım, o kadar önemli değil. Ama bir kez başarayım ki, bir kez başardığımı bileyim. Her sonraki başaramayışlarımda diyeyim ki, "aslında ben bunu başardım" diyebileyim. "Bir kez daha başarabilirim" diye düşünebilirim. Çünkü insan başaramayınca böyle düşünemiyor. Başaramadıkça başaramadıkça, hiç başaramayacakmış gibi oluyor. Bir kez başarsa en azından bir doyunluk olur. Gerçekten gücüm kalmadı. Neden ya, neden. Neden civatası gevşek gibi oluyorum o anlarda. Neden başımı hazır hafif eğmişken, o noktada tutamıyorum. Neden. Neden ya, neden. Neden oyuncak kafa sallayan köpek gibi oluyorum. Neden az uzattığım elim, "az'dan az, çok'tan çok gider" diyerek, dağlara taşlara saldırıyor, neden. Olmuyor işte. Bir yerden sonra olmuyor. Bu arabayı zamanında kullanmaya başlayacaksın. On altı on yedi yaşında hafif hafif

idmanlara bir başlayacaksın. Kasların o şekil şekillenecek. Bu budur yani. Olmayınca olmuyor işte. Nasıl ki turistler bizim oyun havalarımızı oynamıyor, halay bile çekemiyorlar, aynı o şekil. Olmuyor. Olmayınca olmuyor. Olmuyor. Kesinlikle olmuyor. Olmayacak da. Ümidim yok.

O değil de yerden kazanan akıllı mobilya baktık geçen. Bir duvar yatağı siparişini verdik, o ayrı da, bayaa böyle değişik değişik modeller de var. Bir ara mağazada, "yerden kazanan mobilya için bile geniş ev lazım" diye söylenmeye başladım. Ben onu o ara düşünüyordum sanıyordum, meğersem söylüyormuşum. Ama olsun, en azından içimde kalmadı, dert olmadı. Bana.

Bir de ben içi eriyen yastıklara çok üzülüyorum. Böyle ilk aldığında dolu dolu oluyor, böyle etli butlu oluyor, sonra noluyor bilmiyorum, bir gün bir bakıyorsun, kağıt gibi olmuş. O şiş yastığın havası inmiş. Nasıl oluyor acaba. Bir şekilde oluyor ama işte ben buna çok üzülüyorum. Bir yastığın ölümü bu. Üzülüyorum.

Bir de balkon kapıları dışarıdan açılmıyor ya. Yok yani kolu. Balkona çıkıyorsun, kapatamıyorsun kapıyı. Kedi kaçsa kaçar. Ya da biri farkında olmadan üzerine kapattı kapıyı, açamıyorsun.

Çok acayip saçma ya. Ha hırsız bir önlem olarak öyle düşünüldüyse o da saçma. Balkona kadar çıkan hırsızın sen zaten önüne geçemezsin. Ayrıca ben oturuyorum misal, yirminci katta, balkondan gelecek hırsız önlem ne alaka ya. Amaaan, aman.

Hoşça kal.

"KOP GEL GÜL GİTİ"
26 Ekim Pazartesi / Ankara Route Açık Hava Sahnesi / Saat: 21.00 / bilgi: 0532 355 23 92
27 Ekim Salı / Eskişehir SPR / Saat: 21.00 / bilgi: 022 320 25 25 (katılım ücretsiz)
28 Ekim Çarşamba / İzmir Bornova Performance Hall / Saat: 21.00 / bilgi: 0850 850 36 46
29 Ekim Perşembe / Muğla Merkez Mabolta / Saat: 21.00 / bilgi: 0530 266 44 94 (katılım ücretsiz)
31 Ekim Cumartesi / Kadıköy Kılıç Mekan / Saat: 21.00 / bilgi: 0538 399 39 12

DIPNOT*

ÖMER
GÖKSEL

ENGİN ERGÖNÜLTAŞ

“Eski zaman rüzgârla girerdi odaya”

Sabahattin Kudret Aksal

GRI

“Hemen; az önce dinmiş yağmur” kokusu. Sabah. Rüzgâr, evin içine sinmiş boya, çimento, tiner, derz kokularını falan filanı iyice seyreltip eşyaları örtten mavi naylondan ince örtüleri ürperterek uçuşturuyor. Hışır hışır bir nevi deniz duygusu. (tiyatro dekorlarında olur öyle) Aylar sonra ilk defa bu derece gri; piggri bir gün. Kurşuni bulut parçaları. Ufka doğru gümüş rengi ışıltılar. Nüksetmiř bir hastalık gibi uzamış, depreşmiş bir yaz’ın bitişinin ilk günü gibi sanki. Nihayet. Ferahlatıcı. (“Yazın bittiğı her yerde söylenir”/Ülkü Tamer) Kendi adıma bu üzerine maske gölgesi düşmüş yazdan hiçbir şey anlamadım. Çocukken ateşli bir hastalık arasında uykulu uykulu gezmeye (plajlara falan da) götürölmüşüm, ağrılar, kâbuslar arasında kimi hoş şeyler de olmuş bitmiş gibisinden. Karmakarışık, iç bulandırıcı duygu kalıntıları. Buna benzer şeyler... (“Venedik’te Ölüm” ün fonundaki o korkunç yaz; kolera salgınıyla kırılan şehrin eprimiş, harap, küflü sokakları, kanalları, plajları geliyor aklıma)

REMBRANDT KEDI’YE KARŞI

acciaio, cerchio
pennellato, disegno
gesso, gouache
1960-1961
da: (et) K&H

un
et

Gece. Ustalar gittikten sonra yerde **"Bir Kadın"** oluşan başka; bilmediğim türden bir kesif sessizlik. Kararmakta olan oda. Bitmiş gürültünün neredeyse vınlayan yokluğu. (Matkap, çekiç, balyoz) Bir müddet öylece oturup o yoğun sessizlikle hemhal... Toz toprak, kireç parçaları arasında eşyalar bir araya toplanırken bir yerlerden, bir üst raftan dökülmüş, unutulmuş çok eski dvd'ler; O filmlerin (geceleri onları seyrediyorum) birinde; (Un Homme et Une Femme/ Bir Erkek, Bir Kadın) Altmışların sonundan bir kült film bu.

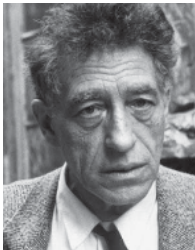

Rembrandt

Sinemada görmüştüm ilk oynadığında. (Emek'te galiba) Göğraflar, kimi çekimler hâlâ çok yeni duruyor ama bütününe bakınca çok da matah bir şey sayılmazmış. Bu günden bakınca yani. Altın palmiye, iki Oscar edecek bir şey yok içinde. (meraklısı görmeli ama, seyretnesi hoş)

Ağırlığının belki yüzde yetmiş falan o müthiş müzikten. O atmosfer. Bu derece müziğiyle damgalı film hiç görmedim herhalde. (Belki “Müzikal” bile...) Herneyse; Esas orada geçen bir diyalog;

Onu diyecektim ben. Adam şöyle diyor kadına; “Giacometti”yi biliyor musun?” “Evet” diyor kadın. (ünlü heykeltıraş/ressam) Devam ediyor adam: “... Giacometti şöyle demiş; ‘Eğer bir gün, bir yangında, bir kedi ile bir Rembrandt (tablosu) arasında seçim yapmam gerekirse: kediyi kurtarırdım ben...’ ...sanat

Alberto Giacometti

karşısında hayat'tan yana tavır koymuş, yani..." Falan diye de ekliyor adam. Diyalog böyle, aklımda kaldığı biçimiyle. "Kedi ile Rembrandt" "Hayat" olarak da : "Kedi" yani. "Rembrandt versus Kedi" Tuhaf geldi bana. İşin içinde biraz hile yok mu? "Hayat" ı temsil eden kısmını

gelin hafif değıştirtirelim, bakalım ne olacak; “tavuk” yapalım mesela. O muhayyel yangında bir Tavuk ve bir Rembrant tablosu arasında karar vermek zorunda kalsın heykeltıraşımız. Bakalım ne yapacak? Yanmaya terkedilen hangisi? Ama ‘Hayat’ olarak, hayatı temsilen Tavuk gelmiyor tabii aklına hiç. (Belki tavuğu ızgara olarak seviyor) Kurbağa, kertenkele, hele fare mare... Onlar yok. Onların “hayat”ı temsil hakkı yok. En estetik olanı. Leonardo’nun “Tanrının başeseri” dediğini seçiyor; Kedi.(yanlış anlaşılmasın; ben Tavuk çirkin demiş gibi de olmak istemem, tavuk da çok hoş geliyor bana, nesi var) Giacometti tek değil. Hepimiz kendi dışımızdaki canlılar, hayvanlar karşısında saçmalığa varan bir aymazlıkla, bir ikiyeüzlölükle malulüz. Ben Tavuk’ların haklarından söz eden bir hayvan hakları aktivisti görmedim.(onları kurtarmak için kavgalar falan eden, ölüsünün başında ağlayan) Belki vardır ben rastlamadım. Herhalde çok

çok nadir. En güzelin yaşama hakkını önemsiyoruz. En önce onlarınki. Korkunç. Hayvanlar için olanı bir tarafa bazen sürmekte olan bir savaş, bir çatışma ortamı için falan şöyle bir cümle kullanıldığını görünce irkiliyorum (Suriye'deki savaş için mesela):“O güzel gözlü, kara gözlü çocuklar ölmesin!” Çok acayip değil mi? Sanki daha az güzel

gözleri olan çocukların ölmesi diğerlerinin ölmesiyle kıyaslanınca biraz daha katlanılabilir bir şeymiş gibisinden bir örtülü anlam? Çocuk de yeter. Güzel gözlü, kara gözlü falan olması gerekmiyor. Çocuk ölümünden söz ediyorsun. (karnı davul gibi şişmiş, iskelete dönmüş, gözleri patlak patlak olmuş aç bebekler var Afrika'da, peki onların ölümü?) Herneyse, zor işler... Bu "bir yangında", ya da "fırtınalı denizde"

diye başlayıp, “hangisini kurtarırsın” diye biten sorulardan çok rahatsız olurum aslında. Korkarım. Hiç bulaşmayacaktım. Bak nerelere geldi iş...

Hepinize dostluk, kardeşlik muhabbet dolu günler diliyorum...

Altın Günü

Kanepede uzanırken bir anda telefonu elime alıp 6 kişilik sohbet grubuna "Altın günü yapalım mı?" diye yazdım. Bu teklifim kısa süre içerisinde büyük ilgi gördü ve grup üyelerinin tamamı kabul etti.

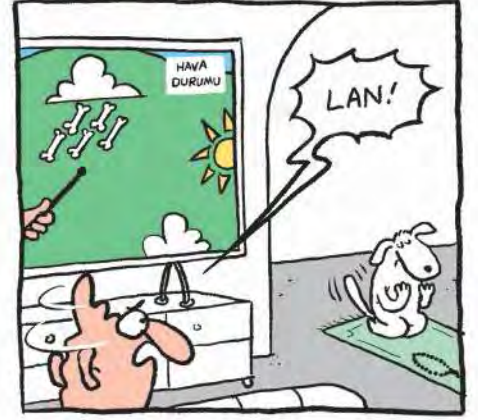
Kişi başı 300 lira gibi bir tutar belirledik ve zamanla grubu büyütüp rakamı arttırabileceğimizi de söyledim. Bu online bir altın günüydü ve nedendir bilmem, kendimi bu projenin sahibi olarak görüyordum. Yıllardır var olan bir para biriktirme etkinliğini ben keşfetmişim gibi hissediyor ve aklıma geldikçe keyifleniyordum. Grubun bu teklifi sorgusuz sualsiz kabul etmesi de bunda etkili olmuş olabilir. Kıymetli bir şey önermişim de havada kapılmış hissi uyandırdı bende. Organizasyonu düzenleyen kişi olduğum için ilk toplu parayı ben alacaktım. Buna da itiraz etmediler. Farkında olmadan büyük bir misyon yüklediler bana. Ben artık büyük bir güçtüm. İhtişamlı bir oluşumun en tepesindeki adamdım.

Bu para küçük bir miktar olabilir ancak toplu şekilde gelecek olması karakterimin değişmesi için yeterliydi. İlk hafta hesabıma yatacak olan 1500 lira ile yurt dışına kaçıp arkamda çok sayıda mağdur bırakmak istiyordum. O an anladım ki benim niyetim altın günü yapmak ya da para biriktirmek değildi. Paranın miktarı ne olursa olsun ben bir proje ile insanları kandırmak istiyordum. Bugüne kadar arzuladığım ve hayatımda eksik olan şey buymuş. O an çok mutlu ve huzurlu olduğumu fark ettim çünkü. Ortaya attığım bir fikrin kısa süre içerisinde kabul görmesi ve kitlelerin benimle birlikte hareket ediyor olması harika bir duyguydu. Elime bir güç verildiğinde nasıl değişebileceğimi çok daha iyi anladım. Bir anda takım elbisemle Kenan Şeranoğlu dansı yaparken buldum kendimi. Elimde puroyla kıvrak figürler sergiliyor ve kahkahalar atıyordum. Gruptaki arkadaşlarımı lüks bir otelde misafir edip sunum yapma arzusuyla yanıp tutuşan bir ben vardı o anlarda.

Bambaşka biriydim artık. Grupta ayetler paylaşım cümlelerime Allah'ın izniyle diye başlıyordum. Annelerimiz bu para biriktirme projesinin içerisinde yıllarca nasıl saf ve temiz kalabilmiş, nasıl koruyabilmişler kimliklerini? Tutuklanma talebim sonrası kaçış anının 240p görüntü kalitesi ile sosyal medyaya servis edileceği günleri hayal ederek uyudum o günden sonra. Grubu büyütüp daha fazla para ile daha fazla mağdur düşüncesi de hoşuma gidiyordu. Bu büyük(!) projeden ev arkadaşşıma da bahsettim. Olmaz öyle, maliye biner tepenize dedi. Online yapmayın, elden verin parayı diye de uyardı. Çökmüştüm. Farklı şehirlerdeki 5 adamı nasıl bir araya getireyim ben? Henüz amatör bir dolandırıcıyım.

Tüm projeyi yerle bir eden ev arkadaşşıma ne kadar sinir olsam da onu haklı buldum. Dolandırıcı bile olmak istesem kazandığının büyük bir kısmını benden daha büyük olanlarla paylaşmak zorundaydım. Takım elbisemi çıkartıp elimdeki puroyu söndürdüm. Gruba girip proje iptal diye yazdım. Tepki vermediler. Bu olumsuzluğu çok çabuk kabullenmeleri beni kızdırdı ama elimdeki gücü kaybettiğim için bu kabullenişe ses çıkartamadım. Öyle zannediyordum ki gruptakilerde her şeyi çok çabuk kabullenme gibi bir bağımlılık durumu var. Sanki bir şeyler olsa da kabullensek diye bekliyor bu herifler. Peşimden sürükleyecek bir kitlem yoktu artık. Onlar gibi sıradan bir grup üyesiydim. En tepedeki adam olma hayallerim yerle bir olmuştu. Olsun. En kötü ihtimalle Tedx'de anlatacak bir başarısızlık hikayem var artık. Bence bu da bir şey...

İLKER ALTUNGÖK

UYKUSUZ 45. CİLT

ÇIKTI!

Cinco

Cinci hoca is now online... Aslında çok uzun süredir de var bu tayfa. Hurafe, mit, ne varsa artık. Şehir efsaneleri bile bu dolandırıcı tayfaya yaşıyor. İşin garibi dolandırılanlar da gayet memnun. O nasıl oluyor?

Bence cincinin başarısı.

Yeni hem adama da eşine de tecolayacaksın, sonra kimsenin gıkı çıkmayacak. Tabii cinci hoca olmak da panseksüel olmayı gerektiriyor. "Ne olursan ol gel, nasıl olsa ben size geleceğim" düşüncesiyle, günde gücü yettiği kadarını cinliyor, cincinliyor. Saplaytım şov... Hem iş, hem zevk gibi. Belki de cincoca da bazı durumlardan hoşlanmıyordur. "Sırf iş için şu yaptığım yapılmaz" diye hayıflanmıyordur. Cinconun zevkine göre olmayan insanlar da geliyordur. Cinco ne yapsın? Görev bilinciyle gelene de gidene de saplaytım zorunda... Düşününce cinco olmak da zor. Hem dolandırıcılık yapacaksın, hem milleti memnun edeceksin, hem de motivasyonunu kaybetmeyeceksin... Vallahi zor. Türkiye'den yasak olan o biçim sitelerdeki o biçim erotikli videolardaki oyuncuların hayatı gibi... Siz nasıl diyorsunuz? "Barezırs'daki kel adam" gibi... Evet ya.

Belki cinco gelen "hasta"larından beğendiklerini cincinliyordur. Beğenmediklerine standart prosedür. Orasına burasına vur, biraz bağır çağır, gelen hastayı daha da hasta hale getir, psikolojisini boz, korkut, sonra da parasını al yolla... Cincolar, acaba parayı önce mi alıyordur, sonra mı? O da bir tercih, baktın çok iyi çıkarttın, o zaman ücretin artabilir. Belki çok performansla dayandıramadın mevzu, o zaman müşteri de az para vermek isteyebilir. Başkan belli bir minimum miktar üzerinde anlaşılabilir. Cincolar da rahat eder, müşteri de...

Cincoların başka versiyonları çok daha büyük ölçekte her gün aramızda, elimizdeki telefonda, tablette, ekranda, meydanlarda. sürekli olmayan şeylerden bahsedip bizi sürekli toptan cincoluyorlar. Hem de yıllar boyunca. İşin güzeli aldıkları parayı da kendileri belirleyebiliyorlar bir noktadan sonra. O kadar insanı toptan cincolamak da büyük başarı. Milyonları aynı anda ayılıp bayıltabiliyorsun. E haliyle o kadar cincoya iknan varsa, istediğin ücreti de alırsın. Artık milyar dolar mıdır, milyon dolar mıdır, cincoladıklarının gelecekleri midir, çocukları, sevdikleri midir, ne istersen alabiliyorsun. İşin en güzel tarafı da cincoladığın herkes çok memnun. Seni çok seviyorlar. "Al gel seninin" diyorlar, "İstiririmi seni, gel beni bir daha cincola", "Dünyada en iyi burada cincolanıyoruz" diyorlar... Aşık oluyorlar, senin için ateşe bile atılıyorlar. Kuklan, kölen, senin için sadece birer sayı olabiliyorlar... İşte o kadar bir ikna gücü aslında çok iyi bir şey olabileceksen zaman içinde "Ya bizi fena cincoladılar galiba?" şüphesine doğru gitmesin diye bu sefer onlardan korkmaya başlıyorsun. Hastaların duruma uyanmasını diye sürekli başka yalanlar dolanlar, düşmanlar ve ortak nefretler yaratmak zorunda kalıyorsun.

Mayıs yine yatıyor ama bu sefer her gün daha da tedirgin oluyorsun. "Tayfa sürekli cincolandıklarına ayıldı mı acaba?" diye düşünüyorsun kendi kendine. Zaten herkesten, her şeyden kaçabilecek gücün olunca bir tek kendinden kaçamıyorsun. O da korkuların en korkuncu olabilir. Kendinden hiçbir zaman kaçamayacağını, kendine ne kadar yalan söylese de, kendini kandırmasın da, olmayan bir gerçekliğe inansın da, gerçekler açık bir camdan içeri sabah vakti giren bahar güneşi gibi zayıf zayıf uyuduğun, olduğun yeri aydınlatacak.

O zamana kadar hayırlı cincolar.

Haftalık Mizah Dergisi | 21 EKİM 2020 | Sayı: 684

Haftalık Yayın Süreli Yayıncı
YAYINCI: MÜREKKEP BASIN YAYIN LTD. ŞTİ.
İMTİYAZ SAHİBİ: Uğur Gürsoy
SORUMLU YAZI İŞLERİ MÜDÜRÜ: Barış Uygur
YAZI İŞLERİ Mdr.Yrd: Nuri Açar

Grafik: Utku Coşkun - Kerem Pişkin
Kaligrafi: Şevki Sayışman Satış Sorumlusu: Selami Yamak
Adres: Şehit Muhtar Mah. Nane Sok. No: 12/4 Beyoğlu / İSTANBUL
Tel: 0 (212) 245 53 38/39 Fax: 0 (212) 245 63 60 • ISSN 1307 - 7619
Baskı: İleri Basım Mat. Amb. Reklam Tanıtım Yayın ve Teknik Hiz. Tic. A.Ş. Yenibosna / İSTANBUL Tel: 0212 454 32 58
Genel Dağıtım: TURKUVAZ DAĞITIM TEL-0216 585 90 00
Abonelik: Yurtiçi: PTT kargo ile 300 TL. Özel kargo teslimatı 420 TL Yurtdışı: Avrupa 120 Euro. Uzakdoğu 150 USD.
IBAN Numaralarımız:
(Alıcı: Mürekkep basın) TL: TR59 0006 2000 0680 0006 2974 32 USD: TR78 0006 2000 0680 0009 0849 67 EUR: TR08 0006 2000 0680 0009 0849 66

Dergimize ulaşamadığınız bayiler için iletişim adresi ve telefon numaralarımız selamiyamak@gmail.com 0212 245 53 38/39

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

